

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărcăineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail:
support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA 216 Din data de 02.04.2014

Dosar nr.: 73/2014

Petiția nr.: 575/29.01.2014

Petent:

Reclamat: Curtea de Conturi a României

Obiect: Neacordarea sporului pentru titlul științific de doctor de către Curtea de Conturi a României

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1. **HI, I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul părții reclamate**

I.1.1. **Curtea de Conturi a României :**

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Prin memoriul înregistrat la CNCD sub nr. 575/29.01.2014, petentul solicită Consiliului să constate discriminarea sa de către Curtea de Conturi a României, care nu a procedat la acordarea sporului pentru titlul științific de doctor, spor de 15%, comparativ cu ceilalți colegi consilieri de conturi.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Prin intermediul citației cu nr. 575/11.02.2014 a fost citat petentul pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 03.03.2014, la sediul CNCD. La termen, petentul s-a prezentat.

3.3. Prin intermediul citației cu nr. 934/11.02.2014 a fost citată partea reclamată pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 03.03.2014, la sediul CNCD. La termen, partea reclamată s-a prezentat.

3.4. Procedura de citare legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerea petentului

4.1.1. Prin memoriul său, petentul arată că este membru al Curții de Conturi a României, numit prin Hotărârea Parlamentului României nr. 17/27.09.2011.

4.1.2. Acesta consideră că prin Ordinul 3235 din 14.10.2011 al Președintelui Curții de Conturi a României, i s-a stabilit o indemnizație lunară, compusă din mai multe elemente ale sistemului de salarizare fără interpretarea corectă a prevederilor art.2 din Legea nr.285/2010, respectiv, nu s-a ținut cont de titlul științific de doctor în economie pentru care se acordă un spor de 15% din salariu de bază ca și la ceilalți colegi ai acestuia, consilieri de conturi, deși atât în ordin cât și în Legea nr. 285/2010 se specifică expres faptul că „În anul 2011, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autorități publice pe funcții de același fel ..., salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituții/autorități publice în care acesta este încadrat”

Petiționarul arată că era nou-încadrat pe funcție, numit în autoritatea publică pe funcții de același fel ca și colegii acestuia, iar nivelul de salarizare trebuia să se realizeze ca și pentru funcțiile similare din autoritățile publice. Curtea de Conturi a României, ca membru al autorității publice, trebuia să procedeze în același mod cum a procedat cu colegii petentului (Prof. univ.dr. VV, Prof.univ.dr. S, MV, AD, SP) care au același statut cu al acestuia, atât ca funcție cât și ca drepturi și obligații ce reies din calitatea de membru al Curții de Conturi a României.

4.1.3. Acesta consideră că prin aceste prevederi i se aduce atingere principiului egalității consacrat de art.16 alin.1 din Constituția României.

4.1.4. Mai mult, petiționarul arată că prin utilizarea a două unități de măsură diferite pentru persoane cu aceleași atribuții și răspunderi, cu aceeași pregătire profesională (cea de acordare a indemnizației) i se aduce atingere, considerând că **norma instituită este „una discriminatorie”**, nefiind nici un motiv de diferențiere, dreptul la muncă (prin componenta sa esențială, dreptul la salarii sau indemnizații) fiind în mod egal protejat indiferent de „intențiile” conducătorilor autorității publice de aplica diferențiat prevederea legală, adică indemnizații identice cu cei existenți pe funcție similară cu cea a acestuia la data numirii.

4.1.5. Petiționarul susține că a făcut mai multe demersuri sub forma discuțiilor repetate cu Președintele Curții de Conturi, la rândul său și el consilier de conturi, cu colega acestuia de la Departamentul Juridic (d-na Consilier de Conturi VV) și cu toți factorii din instituție implicați în aplicarea legilor, care reglementează stabilirea indemnizației.

4.1.6. Petentul consideră că **art. 48 pct.7 din Legea 330/2009 sunt neconstituționale**, raportat la dispozițiile art. 41 din Constituția României care ocrotește munca și protecția socială a acestuia, prin aceasta înțelegându-se prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale sau formarea profesională, cum este cazul petentului. În acest sens, solicită **să se constate existența discriminării**, impusă prin art.48 pct.7 din Legea 330/2009, precum și prin art.30 alin.6 din Legea 330/2009, coroborate cu art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010, **înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare**, cu menținerea acordării sporului de 15% pentru toți consilierii și procurorii care dețin titlu de doctor, **acordarea de despăgubiri** constând în contravaloarea sumei compensatorii reprezentând sporul pentru titlu de doctor în economie.

4.1.7. Petentul apreciază că și dispozițiile art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010 sunt în contradicție cu egalitatea în fața legii și a autorităților publice și discriminatorii prin prevederile, criteriile și racticile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane.

4.1.8. Acesta consideră că se află în prezența unei **discriminări directe izvorâtă din lege**. Astfel potrivit art.2, alin.2 punctul (1) din Direcția Consiliului din 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea tratamentului egal privind ocuparea forței de muncă și condițiile de muncă, discriminare directă „se produce atunci când o persoană este tratată într-o manieră mai puțin favorabilă, decât este, a fost sau va fi tratată, într-o situație asemănătoare cu o altă persoană, pe baza unui criteriu parțial de lege”.

Potentul arată că acest principiu este stipulat în Constituția României, art.16, alin.(1) și în art.2, alin(1) din OG.137/2000,' respectiv art.5 din Codul Muncii.

De asemenea, acesta consideră că s-a încălcat și art.14 - Interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (publicat: 04.11.1950 în B.Of. nr.000, data intrării în vigoare 03.09.1953 care stipulează că: „*exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație*”).

4.1.9. Acesta consideră că în cazul de față, sunt îndeplinite condițiile și a unei discriminări directe, existând un tratament diferențiat, un tratament mai puțin favorabil aplicat angajaților (consilierilor de conturi) care au obținut titlul de doctor după intrarea în vigoare a Lg. 330/2009 și a OUG nr.1/2010 în raport cu angajații (consilieri de conturi) care au obținut titlul de doctor înainte de intrarea în vigoare a actelor normative mai sus amintite.

4.1.10. Din cele arătate mai sus, petentul solicită CNCD să dispună eliberarea unui alt ordin de încadrare care să înlăture discriminarea descrisă defalcat și să îi recalculeze drepturile ce i se cuvin de la data când a dobândit calitatea de doctor în economie, având în vedere faptul că și anterior numirii acestuia ca și consilier de conturi a lucrat tot la Curtea de Conturi în funcții de director al Camerei de Conturi Suceava.

4.2. Susținerea părții reclamate

4.2.1. Prin memoriul înregistrat la CNCD sub nr. 1475/03.03.2014, partea reclamată apreciază că sesizarea petentului este neîntemeiată pentru următoarele motive:

1. Potrivit prevederilor art.6 din O.U.G. nr.6/1998 privind majorarea salariilor personalului din unele instituții publice, republicată, personalul care avea titlul științific de doctor și își desfășura activitatea în instituțiile din sectorul bugetar, în domeniul în care a obținut acest titlu, a beneficiat de un spor pentru titlul științific de 15% din salariul de bază.

Partea reclamată susține că acesta prevedere legală a fost abrogată, începând cu data de 27.01.2010. prin lit.) a art.14 din O.U.G. nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri din sectorul bugetar.

În anul 2011, potrivit art.I alin.(5) din Legea nr.285/2010, suma compensatorie cu caracter tranzitoriu a fost inclusă în salariul de bază. Așadar, din acest moment, partea reclamată consideră că nu se mai poate vorbi propriu-zis de existența unui spor pentru titlul științific de doctor.

Odată abrogată prevederea legală a art.6 din O.U.G. nr.6/1998, începând cu data de 27.01.2010, prin lit.) a art.14 din O.U.G. nr. 1/2010, posibilitatea acordării acestui spor nu s-a mai regăsit nici în Legea-cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și nici în Legea-cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Prin urmare, începând cu anul 2010, personalul din sectorul bugetar care obține titlul științific de doctor și își desfășoară activitatea în domeniul în care a obținut acest titlu nu mai poate beneficia de drepturi salariale suplimentare, acordate fie ca spor, fie ca majorare a salariului de bază, tocmai datorită faptului că nu mai există bază legată pentru acordarea acestora.

2. Astfel, partea reclamată arată că ceilalți membri ai Plenului Curții de Conturi, la care se face referire în sesizare, au obținut titlul științific de doctor și au beneficiat de acordarea sporului pentru titlul științific de doctor, înainte de abrogarea art.6 din O.U.G. nr.6/1998, în data de 27.01.2010.

3. Partea reclamată consideră că nu poate fi vorba de utilizarea a două unități de măsură diferite pentru persoane cu aceleași atribuții și răspunderi, cu aceeași pregătire profesională, în condițiile în care domnul HI a obținut titlul științific de doctor ulterior lunii decembrie 2009, iar celelalte persoane au beneficiat de acest spor cu mult înainte de această dată, atunci când textul normativ care permitea acordarea acestuia se afla în vigoare.

4. În cazul de față, norma juridică care a încetat să mai aibă eficiență juridică, să mai producă efecte, prin ieșirea din vigoare sub forma abrogării este art.6 din O.U.G. nr.6/1998. Astfel, partea reclamată consideră că o normă nouă exclude, în principiu, aplicarea în continuare a normei vechi, cu

excepția situației de ultraactivitate a acesteia strict prevăzută de legiuitor. Ori, în cazul de față O.U.G. nr.1/2010 nu prevede nicio posibilitate de acordare în continuare a sporului în cauză.

Așadar, o interpretare contrară, în sensul de aplicare a unei dispoziții legale abrogate, ar pune instituția în situația de a săvârși, în mod flagrant, o încălcare a legii.

Legat de toate acestea, partea reclamată consideră că nu poate fi vorba despre discriminare atâta timp cât nu există nicio persoană care a dobândit titlul științific de doctor după data de 27.01.2010 și care să beneficieze de acordarea acestuia.

5. Reclamata consideră că nu este vorba despre discriminare deoarece speța de față nu se încadrează în sfera prevederilor O.G. 137/2000, nefiind vorba de situații egale și tratament juridic diferențiat.

4.2.2. Mai mult, partea reclamată consideră că legiuitorul este singurul în drept să instituie anumite sporuri, să le modifice în diferite perioade de timp, să le suspende sau chiar să le anuleze.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține faptul că petentul consideră că atunci când i s-a stabilit indemnizația lunară, pentru munca prestată ca și consilier de conturi, compusă din mai multe elemente ale sistemului de salarizare, angajatorul nu i-a interpretat corect prevederile art.2 din Legea nr.285/2010, respectiv, **nu i s-a ținut cont de titlul științific de doctor** în economie pentru care se acordă un spor de 15% din salariu de bază, comparativ cu ceilalți colegi ai acestuia, consilieri de conturi, care au obținut titlul științific de doctor anterior anului 2010, precum și faptul că **art. 48 pct.7 din Legea 330/2009 sunt neconstituționale și că norma instituită este una discriminatorie**.

Colegiul director mai reține solicitarea petentului de **constatare a existenței discriminării**, impusă prin art.48 pct.7 din Legea 330/2009, precum și prin art.30 alin.6 din Legea 330/2009, coroborate cu art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010, **înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare**, cu menținerea acordării sporului de 15% pentru toți consilierii și procurorii care dețin titlu de doctor, **acordarea de despăgubiri** constând în contravaloarea sumei compensatorii reprezentând sporul pentru titlu de doctor în economie.

5.2. Față de aspectele prezentate de petent în memoriul său și în temeiul prevederilor art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008, a fost invocată din oficiu **excepția de necompetență materială a CNCD**. Pe cale de consecință, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, va proceda conform dispozițiilor **art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008, astfel *„(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.”* și ale **art. 64**, din aceeași procedură mai sus menționată *„(1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent... (3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.”*

Relativ la excepția invocată, reținem că, raportându-ne la prevederile Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, acestea constituie cadrul general al reglementării discriminării în legislația românească, sub aspectul materiei și al răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale. Deducem astfel că CNCD, organ administrativ-jurisdicțional, cu competență limitată la a constata stările de discriminare prin emiterea unei hotărâri și, eventual, stabilirea unei sancțiuni contravenționale, **nu are competența materială de a se pronunța asupra faptelor care depășesc cadrul stabilit de legislația contravențională**, în general, și OG 137/2000, republicată, în special.

În acest sens, Colegiul Director arată că C.N.C.D. nu analizează modul de stabilire sui generis a unor drepturi în favoarea unor persoane sau categorii de persoane ori categorii profesionale în mod diferit față de alte persoane ori categorii precum și nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unor persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea

soluțiilor legislative alese de către legiutor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, **revine Curții Constituționale**.

Având în vedere prevederile legale invocate de petent ca fiind discriminatorii, respectiv art. 48 pct.7 din Legea 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice, Colegiul Director apreciază că nu se poate pronunța pe texte de lege, aspect susținut și de Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prin care Curtea Constituțională:

„Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr.7604/99/2007 al Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.” Curtea Constituțională este instituția care poate aprecia conținutul unor texte de lege ca fiind sau nu discriminatoriu. În speța de față, Curtea Constituțională are atributul de verificare a constituționalității art. 48 pct.7 din Legea 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice.

Luând act de petiție, astfel cum este formulată, precum și de susținerile părților, Colegiul Director mai arată că analiza **modalității de interpretare și aplicare a legilor**, în speța de față art.2 din Legea nr.285/2010, intră în sfera de competență a instanțelor de judecată și nicidecum în cea a Consiliului. CNCD nu are acest atribut de verificare a modului de aplicare și interpretare a unor legi de către unele instituții, acest atribut îi revine instanței de judecată.

5.3. În ceea ce privește solicitarea petentului de **înlăturare a consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare**, cu menținerea acordării sporului de 15% pentru toți consilierii și procurorii care dețin titlu de doctor, **acordarea de despăgubiri** constând în contravaloarea sumei compensatorii reprezentând sporul pentru titlu de doctor în economie, Colegiul director **admite excepția invocată din oficiu** în cadrul audierilor, având în vedere prevederile art. 27 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, care prevăd : „*Persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului*”. Astfel, petentul poate formula o plângere în fața instanței de judecată solicitând înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii (în cazul în care se constată discriminarea) și restabilirea situației anterioare, precum și acordarea de despăgubiri de către angajator.

5.4. În ceea ce privește procesul legislativ, așa cum s-a susținut în jurisprudența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (vezi spre exemplu Hotărârea nr. 310/14.05.2008, Hotărârea nr. 430/22.07.2008, Hotărârea nr. 433/30.07.2008, Hotărârea nr. 14/13.01.2009, Hotărârea nr. 410/22.07.2009, Hotărârea nr. 13 din 16.01.2012, Hotărârea nr. 255 din 15.05.2013 și altele), de plano, Colegiul Director este de opinie că adoptarea sau modificarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament, în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată și actualizată. Este de natura evidenței că adoptarea, modificarea, completarea ori abrogarea unor acte normative nu poate atrage după sine o eventuală răspundere contravențională.

5.5. Astfel, potrivit dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 republicată, jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o „jurisdicție administrativă” ce presupune o procedură

specială, administrativ-jurisdicțională, ce se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.) iar actul per se, este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești. Aceste aspecte sunt statuate de prevederile art. 16 (independența organului care emite actul), art. 20 (procedura specială), art. 20 alin.6 (principiul contradictorialității și al dreptului la apărare), art. 20 alin.7 (obligativitatea motivării actului), art. 20 alin.9 (procedura de atac în fața instanței de contencios administrativ) din O.G. nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată în temeiul Legii nr. 324/2006 (lege organică) pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000. De altfel, caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960 din 15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție) Prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „CNCD este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art.124 privind înfăptuirea justiției și art.126 alin.(5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare”.

Este evident că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică adoptarea, modificarea, completarea sau abrogarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de Guvern. Or, relativ la obiectul petiției, este indubitabil că „fapta de discriminare” invocată de petent este echivalentă cu o problemă de constituționalitate, sub aspectul art. 16 din Constituția României, pe de o parte și pe de altă parte cu o problemă referitoare la modul de interpretare și aplicare a unor prevederi legale.

5.6. Având în vedere considerentele expuse, în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încalcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, relativ la dispozițiile O.G. nr. 137/2000, republicată, amintită anterior.

5.7. Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul Director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

5.8. Având în vedere importanța acestei compensații tranzitorii, întrucât vizează un număr mare de categorii profesionale, consilieri de conturi, magistrați, profesori etc, precum și înregistrarea unui număr semnificativ de plângeri în acest sens, Colegiul director consideră necesar emiterea unui **PUNCT DE VEDERE** de specialitate cu privire la situația expusă, în conformitate cu art. 18 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Astfel, Colegiul Director (CD-CNCD) se raportează la dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la **art.14** dispune că *”Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex,*

rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

De asemenea, **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, care la **art.1** dispune interzicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** "Exercitarea oricarui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație" și **paragraful 2** "Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1".

De asemenea, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de **art.14** din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, "trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă" (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat *principiul Egalității* ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității **exclue ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**.

Potrivit art.2 alin.1 din OG nr.137/2000, republicată „Potrivit prezentei ordonanțe, prin **discriminare** se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”

Pornind de la definiția generală a discriminării, cuprinsă în art.2 alin.1 din ordonanță, **discriminarea directă**, pentru a reține existența unei fapte de discriminare, trebuie îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

- * Existența unui **tratament diferențiat** manifestat prin orice deosebire, excludere, restricție sau preferință;
- * Existența unui **criteriu de discriminare**, conform criteriilor reținute de art.2 alin.1;
- * **Tratamentul diferențiat să aibe ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;**
- * **Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv** de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelu scap să nu fie adecvate și necesare.

Dispozițiile legale care instituie un tratament diferențiat în prezenta speță sunt:

- **art.30 alin.6 din Legea-cadru nr.330/2009:** „Pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele la prezenta lege și nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare, **sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora**”;
- **art.6 alin.1 din OUG nr.1/2010:** „În cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea-cadru nr. 330/2009 și cu prezenta ordonanță de urgență **sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru**

luna decembrie 2009 se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. **Această sumă se include în salariul de bază**, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea”;

- **art.1 alin.5 din legea nr.285/2010:** „**În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010** privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, **cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază**, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege”.

Suntem în prezența **unui tratament mai puțin favorabil** aplicat angajaților care au obținut titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009 și a OUG. nr. 1/2010 în raport cu angajații care au obținut titlul de doctor înainte de intrarea în vigoare a actelor normative mai sus amintite. Primul grup primește în continuare suma echivalentă sporului de doctorat, chiar și după intrarea în vigoare a noii legi de salarizare, în timp ce al doilea grup nu are chemare la obținerea unei sume echivalente cu sporul de doctorat.

Din analiza textelor normative rezultă faptul că, legiuitorul a abrogat acordarea de sporuri (art.48 alin.1 pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009). Totuși, constatăm că nu suntem în prezența unei abrogări veritabile și efective, deoarece actul normativ prevede că, **“sumele corespunzătoare acestor sporuri – adică cele abrogate n.n.- vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora,,** (vezi art.30 alin.6 din Legea-cadru nr.330/2009). Acoperirea integrală a sporurilor așa zis abrogate, se realizează prin sume compensatorii cu caracter tranzitoriu. (art.6 alin.1 din OUG nr.1/2010).

Mai mult, **legiuitorul transformă un drept salarial secundar, în parte a salariului, drept fundamental**, atunci când prevede că sumele cu caracter tranzitoriu, respectiv sporurile se introduc în **salariul de bază** (a se vedea art.6 alin.1 din OUG nr.1/2010, art.1 alin.5 din legea nr.285/2010).

Abrogarea privește doar salariații care în viitor ar fi putut să se califice pentru obținerea unui spor (prin dobândirea titlului academic de doctor în cazul nostru) și nu și salariații care la momentul adoptării noii legislații au titlul academic de doctor.

De asemenea, neacordarea acestor compensații este restrânsă și de perioada contractului de muncă. Astfel, Colegiul reține situația petentului care, deține titlul de doctor din anul 2011.

Colegiul reține că în prevederile Legii nr. 285/2010 se specifică expres faptul că *„În anul 2011, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autorități publice pe funcții de același fel ..., salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituții/autorități publice în care acesta este încadrat”*

Raportat la speța de față, considerăm că se încalcă principiului egalității, întrucât nu se reține ca fiind justificată diferențierea impusă în ceea ce privește acordarea acestei compensații în funcție de perioada(anul) în care a fost obținut titlul de doctor.

Se reține că petentul, în anul 2011 obținuse titlul de doctor și tot în 2011 a fost nou-încadrat pe funcția de consilier de conturi în cadrul Curții de Conturi a României, iar indemnizația lunară acordată acestuia este mai mică, comparativ cu indemnizația colegilor săi consilieri de conturi din Curtea de Conturi, care aveau deja obținut titlul științific de doctor anterior 2010, deși salarizarea ar fi trebuit să fie aceeași pentru toți angajații.

Suntem în prezența **încălțării principiului plății egale pentru muncă de valoare egală**, parte a dreptului la nediscriminare prevăzut art. 16 alin. (1) corborat cu art. 41 în Constituția României. **Dreptul la muncă cuprinde principiul plății egale pentru muncă de valoare egală.**

În analiza încălțării dreptului la plată egală pentru muncă de valoare egală, ca parte a dreptului la muncă, trebuie să avem în vedere **natura sporului de doctorat**. Astfel, sporul de doctorat este un **supliment de remunerare** acordat de angajator pentru obținerea unui grad superior de calificare a angajatului.

Calificarea academică (titlul de doctor sau doctor docent) presupune că, **angajatul a dobândit deprinderi și cunoștințe aprofundate** într-un domeniu de studiu, **care asigură un plus de valoare muncii prestate de acesta**. Sporul de doctorat poate fi comparat cu sporul de vechime, care presupune dobândirea de experiență profesională prin care angajatul poate oferi un plus de valoare muncii sale (a se face distincție între sporul de vechime și cel de fidelitate).

Nu putem să reținem motivarea Curții Constituționale a României potrivit căreia „sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative, **reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție**„ (Decizia 594/2012, **Decizia 329/25.06.2013**)

Și chiar dacă am reține că sporurile reprezintă drepturi salariale suplimentare, **ele sunt protejate din perspectiva principiului egalității și nediscriminării**, în sensul în care angajatorul are obligația, ca la acordarea sau nu a acestui drept suplimentar, să aplice tratamentul egal persoanelor sau situațiilor aflate în poziții comparabile/similare, respectiv să aplice un tratament diferit la persoanele sau situațiile care se află în poziții diferite. În interpretarea noastră, chiar și aceste drepturi suplimentare sunt protejate prin Constituția României, pentru următoarele considerente:

- art. 41 alin. (1) din Constituția României vorbește în general de **dreptul la muncă** și nu face distincție între drepturi salariale principale (salariul de bază) și drepturile salariale suplimentare;
- art. 16 alin. (1) din Constituția României, chiar prin propria denumire -„egalitatea în drepturi„ - nu face distincție între drepturi fundamentale și drepturi suplimentare în protecția împotriva discriminării. Mai mult, textul constituțional arată că „cetățenii sunt egali **în fața legii** și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări„, fără a face distincție între drepturile reglementate de legea fundamentală sau de celelalte tipuri de legi;
- art. 1 pct. 1 - denumit „Interzicerea discriminării„- din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ratificată de România prin Legea nr. 103 din 25 aprilie 2006 prevede faptul că: „exercitarea **oricărui drept prevăzut de lege** trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație„. Din textul de lege reiese că principiul egalității protejează orice drept prevăzut de lege, nu doar un drept fundamental.
- Codul Muncii la art. 160 arată că „salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri„.

Față de aceste aspecte, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării consideră că fapta sesizată de către petent, asupra căreia a solicitat emiterea prezentului punct de vedere, constituie o faptă de discriminare, conform celor expuse de art.2 alin.1 din OG nr.137/2000, republicată, ce constă într-o **diferență salarială**, chiar dacă aceasta derivă dintr-un spor – supliment la salariu, care nu mai este prevăzut (totuși acest drept a fost inclus în salariu); dreptul încălțat este **dreptul la un salariu egal**, pentru muncă egală; **situația comparabilă** conform analizei, constă în acei colegi care au beneficiat de sporul în speță, inclus în salariu, după data de 01.01.2010; criteriul de discriminare, conform celor expuse de art.2 alin.1 din OG nr.137/2000 republicată (.... **sau orice alt**

criteriu ...), în speța de față constă în **criteriul timp**, prin lege făcându-se o departajare clară, între cei care au beneficiat de sporul în discuție și cei care nu mai pot beneficia de acesta, în ce privește cuantumul salariului; **efectul creat** constă, fără discuții, în existența unei diferențe salariale între persoane care au aceleași atribuții, competențe sau nivel de studii/pregătire profesioanlă; **legătura de cauzalitate dintre criteriu și faptă este directă**, în sensul în care momentul dobândirii titlului de doctor în drept a avut o consecință directă asupra nivelului salariului, conform modificărilor legislative.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu 8 voturi pentru și o opinie separată**, ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D.
2. Emite un punct de vedere de specialitate privind situația supusei analizei Colegiului director
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;
4. Se va emite un punct de vedere cu privire la situația invocată.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC- Membru

THEODORA BERTZI – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Red./mot. AP 25.04.2014

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.